میں تیری ہو گئی
عائشہ اسلم

میں تیری ہو گئی

میں تیری ہو گئی

عائشہ اسلم

سانجھ

ناں کتاب	:	میں تیری ہوٹکی
شاعرہ	:	عائشہ اسلم
مُکھ چتر	:	نقشِ حیات
فوٹوگرافی	:	خلیل شاہ
پہلی وار	:	مارچ 2009ء
تعداد	:	500
چھاپا خانہ	:	شرکت پریس لہور
مُل	:	120

aaysha.aslam@gmail.com

ISBN:978-969-8957

سانجھ

THANKS

FM 103

MANAGEMENT AND PRESENTERS

AND OFCOURSE MY LISTNERS

AMJAD SALIM AND MEHBOOB ALAM

KHAQAN AND FAMILY

AFZAL SAHIR

MY DAUGHTERS

&

SONS

ALL THE LOVED ONES

سارنی

میں تیری ہو مُکی

خورے حیات وچ کنی واری میں صفر ہوئی تاں فیر اگے ٹرن لئی پینڈا کیتا۔
پھٹیاں اڈیاں تے چھالکے بھرے پیراں نال کوئی کنا کُو ٹُر سکدا اے۔
ایدی پیڑ اوہی سنگی ساتھی جانن جو ایس دے راہی نیں۔
میں جانی آں کہ پندھ مُکن آلا نئیں پر ایہہ جاننا چوکھا ضروری اے کہ
راہ کت ول جاندی ہے۔ اوسے دے ناں ایہہ سارے حرف،
تے ایہہ خالی ورقے تے ادھ پچدے بول!
جس دان کیتے اوسے در تے حاضر آں تے نیویں سرنال متھا ٹیکدی آں۔
سجنو! میں نہ تے کسے بھید نوں جانی آں تے نہ سائیں دی رمز پچھانی آں۔
میرے کول نہ کسب ہے کوئی، نہ ہی کوئی وَل آوندا اے۔ جو کُجھ وی سر یا بنیا۔ جو
کجھ سائیں دتیا اوسے گھنی چھاں دے ناں۔ جے قبول کرے تاں بیڑا پار میں
تاں انتا روہی آں۔

جے نہ منّے مُل نہ جانے تاں اوگن ھار...... پراوہ جیڑا سب دے لیکھ لکھدا ہے تے سوھنا راس رچاوندا اے...... اوس توں صدقے جانواں۔

مترو! ناں تے میں آپؐ دی رحمت توں انکاری آں تے نہ ہی مایوسی میرے پیراں دی دھوڑ ہے۔

میں تے اپنی ہوند تے خوش آں تے میکوں اُکّا ایس گل دی پرواہ نئیں کہ کون کیہہ کہوے گا...... کیہہ سمجھے گا تے کیہہ سوچے گا۔ جدوں ایہہ کتاب لکھی تاں مینڈی اپنی کتاب عکس حیاتی نیں ساہ گھننی ائی وت مینڈی تھاں اُس حیاتی نیں پار پینڈا کٹیا تے میں اپنی واری اُڈیکنی پئی آں۔ خورے کدن میل ہو سی بھلا۔

کیوں جے میں تیری ہونگی آں!

صرف تیری
جوگن

عائشہ اسلم
مارچ ۲۰۰۶

شاہ حسین دے ناں

چنگی ہاں کہ مندی ہاں
صاحب تیری بندی ہاں

نا موجود گھڑیاں وچ وی اوہے موجود رہندا اے ہر پل

سوہنا نفرت تے محبت دونویں جھولیاں بھر بھر ونڈ دا ہے۔ میں صدقے ۔قربان

مالک ساڈے لین وچ گھاٹا ہو سکدا اے پر تیری دین وچ نئیں

اسیں حیاتی دے فرض پورے کردیاں ایہو سوچدے ہاں کہ اسی آپ اوہ سبھ کر رھے آں پر ایہ بھل جاندے آں کے اوہ اے کار ساتھوں کروا رھیا ھے تانجے ساڈا مان ودھے

سجدا متھے دامحتاج نئیں ھوندا کُج انساناں دی روح وی سجدا کر دی ہے

اوہ جیہڑا سُراں تے سازاں نوں بناندا اے راگ تے راگنیاں نوں چھیڑدا اے جاندا تے پچھاندا ہے اوہی ایناں آوازاں چ سوز تے ساز بھردا ہے دلاں نوں شانتی دیندا اے تے ایناں نوں محبت دے نور نال بھر دیندا ہے

توں معبود ہیں تیرے بعد ازل توں ابد تیکر ساری خلقت سجدے وچ

ہر شے دا بھیدی خالق ۔ اوس دی چوری کون کرے؟

سب توں پہلاں سلامی

سوہنے ربّ دے ناں
وَت رسولؐ پاک تے آلِ رسولؐ
وَت سارے صوفی شاعراں کوں
اپنی دھی عکس
اپنی جنم دین والی
تے خاندان دے سبھ وڈکیاں نکیاں نوں
سارے متراں نوں
تے سارے دشمناں نوں
تے سب کولوں معافی
میں اپنی مورت آپے مٹی گو کے بنائی
چنگی ہاں کہ مندی ہاں
صاحب تینڈی بندی ہاں!

احد

ڈھولن ماہی راس رچاوے
ساڈی روحاں نوں پرچاوے
نالے جان ہتھوں گھِن جاوے
کور ہے ایتھے گوکن والا
کور ہے تیکوں ہوڑن والا
سارے سہکن پریت نوں
تیرے لڑ لگن والے
ہور کسے در کیکن جاون
کس نوں جی نا حال سناون
ساڈے کول ہے اکو رب!
وحدت نا اوہ جام پلاوے
اپنے آپ نی دھم مچاوے
ساڈے لُوں لُوں وچ سماوے

ہر اک راہ تے تینڈا پہرہ
ہر اک شے وچ توںڈا ای مُکھ
کور نہ تیکوں منّے
کور نہ تیں ول ونجے!

نعت

میں سُنیا اے میرے آقا

رحمت دا مینہ ورھدا ہووے

تاں لیکھ وٹائے جا سکدے نیں

میں سُنیا اے میرے آقا

تسیں تاں جھولیاں بھردے او

وگڑے کاج وی

پل وچ سِدھے کردے او

میں سُنیا اے میرے آقا

کہ تہاڈے دربار تے لوکی جا سکدے نیں

روضے نی جالیاں چم کے آ سکدے نیں

خورے میںڈے لیکھ چ ربّ نے کیہ ہے لِکھیا

میں تہاڈی آس تے آقا

اپنی ساری پیاس اکّو گھُٹ وچ پی جاندی آں
ہر نویں ورھے کوں
گھُٹ کے چھی پاوندی آں

پچھلے ورھے نی میلی چدر
ہر واری چھنڈ کے دُھپے پاوندی آں
تے سوچنی آں
خورے ایس ورھے ای بخشی جاواں
مینڈی حیاتی نے وی روزے مُکن آقا
میں وی شگن مناواں
تہاڈے در تے پھیرے لاواں

پہلا اسم ﷺ

پہلا اسم لکھاں میں تینڈا
دوجا اسم محمد ﷺ ناں
تیجا ناں علیؑ مولا ناں
سارے حرف میں جوڑاں
پنجتن پاک ہے بندا
جس نیں ناں تے ہر بوہا کھُلے
سارے پیارے حرفاں نوں سر متھے لانواں
آون والیاں نسلاں نوں
ہکو سبق پڑھانواں!
تدھی تاں میں لکھیار کہانواں!

مولا علیؑ

مولا علیؑ
وَلیاں دے وَلیؑ
میںڈی روح نے کاسے وچ
اپنی پریت نا موتی پاؤ
میکوں وی کُجھ سبق پڑھاؤ
میںڈے پلے گُن ناہیں
پر تہاڈی شان ہے مولاؑ
اکھیاں نے سُفنے وچ سحری سویر ای پاندے او
میںڈے ورگے بے وساں وچ
نویں اُمید جگاوندے او
بے نشان لوکاں کوں
منزلاں وَل لے جاندے او!

چٹھی

صاحبا وے!
سن حال دلے ناں میڈا
بن بات گھلاں سنیہڑے پتر
تے آپے منگاں میں پیڑاں
وے میں پینڈے تکے راہواں نیں
تے ٹُر دی ننگی پیریں
میں آپ سیاپے چنگدی
تے ٹٹیاں ونگاں کوں تکیندی
توں آپ ہی جان جو بیتے
میں موںہوں کجھ نہ منگدی
توں روحاں نا وپاری
میں جاناں اوگن ھاری
تینڈا ساتھ ہی میں منگدی
توں لوں لوں بالیں مچ

توں ہی کوڑ تے توں ہی سچ
میں رنگ تینڈے وچ رنگی
مینڈا بھوچھن لہو نال بھریا
میکوں سب لوکاں نیں ڈنگیا
توں آپے کریں نیاں
تری ھاں وچ میری ھاں!

توں آپ جمال کمال تھیویں

مینڈے لُوں لُوں دے وچ حال تھیویں
میں کیں دے وَس نہ رہیاں
تو پکڑ لئیاں جد بہیاں
تے پیراں نوں بیڑیاں پئیاں
مینڈے ورگیاں سئیاں کیہیاں!

وے میں پڑھ لئی نماز ہجر دی
تے سا بنھ لیا پریتِ نا گانا

میں یک رنگی

میں یک رنگی
توں ست رنگی
کیویں کرے ملاپ
کیویں لبھے اپنا آپ!

نہ رب بھُلیا

نہ رب بھُلیا
نہ جگ بھُلیا
نہ بھُلی میں اپنی ذات
پریت میںڈی کیس نال؟

مالک

مُرلی وچ سرکار نی بولی
سُچے رب نیں پیار دی بولی
کل تھائیں منٹھار دسے
سوھنا سچا پیار دسے!

اتھرو

وچ ٖکرڑکی پھس گئی جان
کتھے رہندا ہے رحمٰن؟

چرخہ

سوت ہنجو نا کتدی رہی
ورھیاں دیاں تونباں
درداں والیاں وٹدی رہی
ہک اٹی تے دل سی
کس کس روح چ بھردی رہی؟

انتر باہر

انتر باہر
توں ہیں ظاہر
وَت گھنڈ کاہے راکھے
کھول دے میرے آکھے!

ساہنواں دی پُکار

تینڈے عشق سمندر وچ
میں لہراں لہراں ڈبی ساں
نکھ تینڈے نی دلدل وچ
گوڈے گوڈے کُھبی ساں
تے کنبدی ساں
ڈھولا
لے توں سار وے
جند نہ جاوے ہار وے!

ورد

کائنات نی تسبیح پڑھ
دل اپنا وَت تختی کر

منت

چیتر رُتے سُفنے منگے
مینڈے کھڈونے میتھوں چنگے
رج کے ہسّے
مینڈے جُثّے
پُنگھرے پُھل جدائیاں والے
حال دہائیاں والے
ربا وے
موڑ لے مینڈے ساہ!
نہ بن سائیاں بے پرواہ!

میں جوگن اپنے رب نی ہاں
تے اُسے نا ورد بھی کرنی ہاں

محرما

محرما
میرے ورھیاں نوں ہونج کے
جیہڑے وی پل بچن گے
دس اوہناں دا
مُل ہے کیہ ؟

سوہنیا وے

میرے رزق توں کیوں انکاری ہیں
پہلاں ورگے غم
ہُن کیوں نئیں دیندا ؟

حاکم

میتھوں گل کہی نہ گئی
ایسے لئی میں
آپے جیبھ نوں ٹُکیا
تے دِل تختی تے لکھیا اوہدا ناں
سیو نی!
میں شانت ہوئی
جیون لئی اک دان ہوئی

رُکھا وے
توں میرے ویہڑے چھاں کیتی
ربّ میرے ناں تے ہاں کیتی !

ساوی

نی مینڈے ہتھاں تے مہندی نہ لاؤ
تے نہ وٹنے نال دھواؤ
نہ شگناں نے گیت سناؤ
کہ میں سہاگن کہاونا چاہندی ہاں
میں بھاگ بھری ہاں رب دی
وت انسان کوں کیویں لبھدی
میں تاں سارے گہنے اوہدے ناں تے پائے
چیڑے لتے سب رنگ رتے
اوس نے ناں
جس رنگاں نی کھیڈ رچائی
من اندر ہک بوٹی لائی
نی تسیں ایس ملاپ تے جدائی نوں جرنا کیہ جانو؟

میں ہی ایس نے سُفنے دی لاٹ بلائی
وَٹ کے رگاں دے دھاگے نال
پریت نی جوت جگائی
جیہڑی انتاں نوں پوری آئی!

ربا وے

ربا وے

تریڑاں نہ دسدیاں
نہ زخماں تو لہو رسدا
نہ کسے اکھ نوں دسداں

ربا وے

ساڈے تاں بلدے دیوے بُجھ جاندے
تے منت دے چھلے ڈھے پیندے
دعاواں لئی حرف کتے گواچ جاندے
فیر حاجت پوری کیویں ہوے؟
اسی بن ہنجواں دے روئے!

پیڑ

لوکی کہندے
رّب لبھو تے مِل پیندا اے
میں تے لکھ درگا ہواں دے دیوے بالے
تسبیحاں پھرولیاں تے نفل پڑھے
فیر اوھدی پرچھائیں توں اک لو بنائی
پر اوہ گوندا نئیں
تے جھدوں کدی ہنکارا بھرے
میرا تے دل ڈردا اے
خورے ہُن کیہ ہووئے؟
زمیں دا پاسہ پرتے گا
تے جگ مووے گا
پر اوہ تاں نویں لوک گھڑے گا
دیویاں وانگ اوہ جگن گے

بجھ جاون گے
فیر پاوے گا نویں پنیری
تے پنگرن گے پُھل
اوہ وی انمُل
سبھ دِی حیاتی پھرولنی آں
تے پچھنی آں
سبھ دی پیڑ ودھیری جا پے
پر جد میں رب دی پیڑ نوں چُنگیا
تے گُڑتن سہی نہ گئی

میں ناہیں سب توں

جدوں توں چاہویں
میکوں ظاہر کردیں
جدوں کہویں
میں لُک جانواں
بس ہک تیرے ناں دا ورقہ پڑھدی جانواں
جدوں توں آکھیں
تے چدر لاہواں
جدوں توں آکھیں
لوکائی مینڈے توں نسے
جدوں توں آکھیں
کل جگ مینڈے بوہے ڈُھکے
جدوں توں آکھیں
میں روپ وٹانواں
جدوں توں چاہویں
میں توں بن جانواں!

چرخے دی ٹُٹّی تند
پیار تیرے نیں لائی گنڈھ

محبت توں محبت تیکر

پہلا پیار ماں دا ہی ہوندا اے تے فیر ساری حیاتی اوسے دی گود نوں لبھدیاں بھٹکدیاں گزر جاندی اے ۔ جدوں کوئی بچہ بولنا سکھدا اے اوہ گھٹ حرفاں نال اشاریاں دی زبانی اپنی بات سمجھاوندا اے فیر سکول دی استانی اوہدا آئیڈیل ہوندی اے دھیاں لئی پیو ہمیش مثالی ہی ہوندا اے ماں دی پیڑ ماں بنیاں بغیر نئیں جانی جاندی ایتھے ماں تے دھی دا پیار اک نویں موڑ تے اپڑدا ہے۔
زنانی دے ہر روپ دی محبت ہر عمر دی ہر گھڑی دا اک نویکلا تجربہ ہوندا اے۔
ماں عورت دی تکمیل دا ناں ہے جیہڑی آپ پھیتی پھیتی ہو کے دوجیاں دی حیاتی نوں جوڑدی ہے۔

ماں دا اکلاپا کائنات وچ چیکاں ماردا اے ازل توں ابد تیکر۔

تیری ورھیاں دی تپسیا جنماں دا گیڑ ہے ایناں دا قرض چُکاونا میرے جیون دے وس وچ نئیں۔

زنانی ہونا حُسن دی علامت اے تے ماں ہونا زندگی دی ضمانت۔

میں حیاتی بارے نئیں جاندی پر مینوں اے پتا ہے ماں کہ محبت دیاں گوڑیاں لیکاں میرے ہتھ وچ نئیں۔

ماں حیاتی دی سب توں انمل شے محبت دا بے لوث جزبہ بس دین ہی دین ہے منگ نئیں

ھانواں دی پھُلکاری سانوں راس نی مائے

ماں کہندی اے

کہ خوشی تے پیار ونڈن نال وادھا ای ھوندا اے سوچو کہ اک بی پاون نال کنیاں
والیاں نکل دیاں نیں
اک اسمان دی سرحد توں اک ہور اسمان کھلدا ہے

میں کہندی آں

میری مٹھی چ میرا مسلیا ہویا دل ہے کیہ ایہدا کوئی مُل دیوئے گا؟

ماں نے دسیا

اوناں ہی لبھ جنھی شے تیرے کولوں سانبھی جائے نئیں تاں جھل پنا تیرا لیکھ

میں آکھنی آں

پہلوں اپنی زات چ لگے خزانے لبھو فیر کسے دی کھوج کرونئیں تاں آپ گواچ
جاوگے

لیکھ

واگاں پچھاں موڑنی مائے
لیکھاں تے کیہہ زور نی مائے
نیت دا سچا سی موتی
لوکاں دِتا مدھول نی مائے

پیراں ہیٹھ ہے جنت میری
تے میری جنت ہے دور
ایہو سچ تے ایہو کُوڑ !

جے موڑ سکنی ہیں موڑ

ماپے انھے، گل نہ منّے
ٹور دیون کتے ہور
جتھے جند نمانی منگدی
اوہ رانجھن کوئی ہور!

اوہ مینڈا چت چورنی مائے
تھاں تھاں پے گیا شور نی مائے

بابلا وے

تینڈے ویہڑے توں ٹریوں
تے چھتر چھاں وی کھسی
پر سجن نی رات ہے لمی
پَیر مینڈے ہجراں نیاں جھانجھراں
کاہنوں رہن چھنکدیاں ؟

برہا مینڈا ناں
تیں تیکر کنج آنواں
کیویں لیکاں ٹپاں
کیویں راہواں میچاں
تن مینڈے ماہی نیاں سیخاں!

پچھلی عمریں

سدا سہاگن بھیرویں وانگوں
رَت رَت نے وچ کوکے
پل جوانی رہندی نہ مُٹھ وچ
بھرواسے نی سِلّھی کندھ نال ڈھو لاوے کور
اپنے آپ کوں بھالے کور
سُنجا من پرچاوے کور؟
ویرن ہوئی ہر پیڑ
رگاں کوں گنڈھیاں لاوے کور
کھارے میکوں چڑھاوے کور؟

نہ کوئی رانگلا چوڑا پائے

نہ کوئی رانگلا چوڑا پایا
نہ اکھیاں وچ کجل پایا
نہ چھنکائیاں ونگاں
نہ میں پیریں لچھیاں پائیاں
نہ سنگ سکھیاں نچیاں
نہ گل لگ کے رُنی میں
نہ کوئی چیک سُنی میں
نہ میں کن کہار ہی آئے
نہ کوئی رانجھن یار سدائے
فیر کیوں شک نی چھلتر پُڑدی
فیر کیوں میں تے وِساہ نہ کردی؟

توں ہی توں

جد پریم کہانی چھوہی سی
میں بابل ویہڑے روئی سی
جند پیڑ دے کارن کھوئی سی
ہُن میں وچ میں نہ کوئی سی!

جاگ نی جندے جاگ
کدی تاں لکسن بھاگ
کدی تاں جانیں سہاگ
کدی تاں مِٹسی
برہوں دا تاپ

من بھید

کلر گلی جوانی
نہ ملیا ہان دا ہانی
نہ میں کہائی رانی
چنگی کھیڈ ہے سجن رچائی
کسے ہیر کوں ملیا نہ ماہی
بھاویں ورھیاں کُوک مچائی
نہ سنے رب
تے نہ لوکائی!

اگم دے راہ وَل پیر کھلے
کدی تاں ملسی نین جڑے

تاھنگ!

مائے نی !
مینوں سوہا جوڑا نہ راس
ایہ وڈے میرا ماس
میرے لُوں لُوں نیلی لاس
کیہ ہوٹھاں دی تریہ مر جاندی اے
کیہ اسیں بھُل جاندے ہاں
کس نوں کیہ لوڑی دا
زنانی نوں اوکڑ کیہ ھے ؟
رانجھن نوں میری سِک
پر مینوں اپنی

کیویں کتاں پونیاں

کیویں کتاں پونیاں
پیڑاں ہوئیاں دُونیاں
تندا کہری پیندی نا
ترنجنے چ سکھّی کوئی بہندی نا
سُنجم سنجا ویہڑا
آس پَون دی چلّے نا
سُکھ سنیہوڑے گھلے نا
پریت سیک نا جھلے نا
مائے نی!
میکوں کتنے دا چاء
وٹنے نا چاء
پر دِل تکلے نوں کیہ سمجھاواں؟
دِل ویہڑے لئی

بوکر کتھوں لیاواں
ایس استھان نوں
پوتر کیویں بناواں
کہ رانجھن پھیرا پا ونجے!

مائے نی میکوں کھیڈن نا چاء
پر حال میکوں کھڈاوے کون
بھید نفس نا پاوے کون
کیکوں مرشد یار سدائیں
میکوں پندھ تیکر اپڑاویں!

میں دُھپ دی جائی

اُنگل چھاپ میںڈے موہن دی
آپ سہاگ میں سوہن دی!
ہُن کس نوں اڈیکے ماں
چھاں منجی دھریکے ماں!

سچ

کُوڑ ہے جگ سارا
کُوڑ مات پِتا ہن جمدے
گُوہڑے رنگ حیاتی رنگدے
سبھو ساک کریون چھَل وے
ساکوں لبھے کوڑے پھل وے

جوگ

جوگ کیہنوں کہندے نیں
کتھے جاگن دا ناں تے جوگ نئیں؟
کیہ جو اسی کھٹیا اوسے نوں گنوانا
کیہ کھوہن تے پاون اکو نیں
یا فیر ایناں دے سواد وکھرے نیں
کسے وی شے نال کوئی فرق پیندا ہے کیہ نہیں ؟

جوگ نرا روگ ہے جس دا دارو کسے بندے کول نئیں
پر جنہاں عاماں نوں اوہ خاص بنا دیوے
کیتے ایہ سبھ چھل تاں نئیں
انسان دی حیاتی چ امید دے دیوے دا بلنا کیوں ضروری اے؟

میرا اپنا گھڑیا مُکھ مینوں بوہت پیارا ہے۔ کُجھ سّکیاں دی عزت ہے پونجی میری حیاتی دی۔

ایہ کیویں فقیر دے کاسے چ ڈوھل دیواں جہیدا کاسہ تے کدی بھردا ہی نئیں!

کدی آ مل رانجھن

اوکھی گھاٹی
مینڈے پیراں نی کڑی
کور ہووے
جیہڑا ہتھ ایکوں لاوے
اگاں بھریاں
رج کے کھریاں
کھوٹیاں دے سنگ یاری
کیہہ میں آپے لائی؟

تری اگ چ رچی

وے ڈھولن ماہی
چت ہوگیا راضی
جد توں ساراں لتیاں
مینڈی ہوند دا کارن دسیا
مینڈی چیک نوں چُمیاں دتیاں
میں گُوڑ توں ہوگئی آں سچیاں!

میں اپنے آپ نوں چوھنڈی وڈھی
ایہو ای سچ سی
اج سجن میرے گھر وچ ڈھکے
تے نچدی پھرے بہار

کھیڈ

پُگن سارے وارو واری
مینڈے سر نہ آئی پھلکاری
سُفنے وِچ حیاتی چِٹی
سواد آیا دلداری!

میں نیناں دے آکھے کیویں نہ لگدی
میں آپ کولوں دس کیویں نسدی؟

ڈنڈا ڈولی

کڑی توں میں ہوئی زنانی
ڈنڈا ڈولی کھیڈ نی
خبر نہ آئی
گور سمے دی ودیاعی!

ٹکا مل حیاتی ناہیں
عشقے دی کنڈی پانویں
تاں انمل ویلے کوں ہتھیں لانویں!

لہو تے لوں

میں گیڑاں کھوہ
لہو تینڈ ے نا
گھڑے بھریندی نہ تھکاں
مُکھ گھونگھٹ نہ کھولاں
مُول ادھار نہ رکھاں
پریت تینڈی لُوں لُوں وچ نچے
ہور میں کیں وَل تکاں؟

نی میں جھلی

سیانف دی مینوں گڑھتی ناہیں
پیار کرن دی سرت وی ناہیں
وَت عشقے نی گل کتھ کیہہ؟
مٹی نا مٹی نال ویر
ڈُھکے در تے سارا شہر
سارے کاسے چُک کے پھرنے
مینڈے ہتھ تے مینڈا سر
وڈھے ہوئے انگاں نال
میں ماہی نوں لوچاں
سدھراں بھری کھاری
میں سر تے چائی
لوک کہن شُدائی!

پاندھیا!

پاندھیا!
گھن سنیہوڑا مینڈا
دسیں سوہنے یارنوں
روحاں نے قرارنوں
جُتّے تے اکھ گڑے
بھر نیں پریت گھڑے!

پندھ

لکھ وار میں تونڑے دوار گئی
پر پندھ نہ مُکیا
جند ہٹی ہدار گئی
وَت بی مُل نہ وٹیا!
حیاتی چوں کیہ کھٹیا؟

کُوک

دھرتی دا توں چور
شور مچاویں زور و زور
واج وروِلے وانگوں پھردی
میچے جیویں شہر لہور!

سانبھ لے مینڈے دھاگے
جند تینڈے لاگے
کور ہے سائیں راکھے
سبھے تن نی تانی کھچدے
میں وچوں زنانی لبھدے
اساڈی روح نوں بھالے کور؟

نی میں سُتی رہ گئی
سسی وانگوں
لُٹیا شہر بھنبھور
ہر پاسے ہے چِت چور!

چُبھن کنڈے

اساں تلیاں کیتیاں رتیاں
چٹھیاں ماہی وَل گھتیاں
وَل پرت نہ آئیاں لِکھیاں
سفنے میچ کے
جُثے نوں سدھا کیتا
تے رُوح تے کھُرچاں تکیاں
اساڈی پٹُھیاں ہوئیاں سدھیاں
جد نال ماہی ٹرسکیاں!

ساکوں لگیا عشق دا روگ
ساڈا ازلاں دا ہے بھوگ
پیراں راہیں پٹیا
جنماں دا ریتا جوگ!

مان

سیجاں والیو
کدی سنجی منجی نی پیڑا جانو
کدی تاں چدر نے وٹاں نی کہانی جانو
لیکھاں والیو!
کدی تاں ساڈے مَن وچ جھاتی پاؤ چا
رتے لہو نال تلیاں ای نئیں
سارا جُثّا ہے رنگیلا
کور ساتھوں اُچّا جمیا!

صدقے

وار سُٹے سب گہنے پاتے
وار سٹے نیں ورھے پرانے
ہُن میکوں کوڑیاں دی لوڑ ناہیں
ہن سیجے میکوں ڈنگنا ناہیں
ہن سرتوں پیراں تیک نشانی بن بیٹھی آں
آپے رانی بن بیٹھی آں
کور مینڈی ہن ریس کرے
مینڈے ورگی کور جنے؟

پچھی وچ پائے جگراتے

پچھی وچ پائے جگراتے
تے کوٹھے توں کاگ اُڈاواں
ننگی پیریں نسنی جاواں
واگ پھڑائی َگھن کے آواں
کور پِنڈے نوں کجے
ُکوڑ ہوون َکنج سچّے !

وے میں جوگ تیرے وچ نچیاں
نئیں ُکوڑی میں تاں سچیاں

دان

حیاتی دان کرن نوں کہندی اے
پر مُل پاوندی نئیں ہنجوواں دا
سفنے کرچم کرچی کیہ منگن؟
حرفاں نی بنتر وچ
پریت نے دھاگے اُن کے
ورھیاں نی چدر بنائی
پر راس نہ آئی
گوھڑے رنگاں وچ
رل گئے پھکے گیت
کُوک رہی ہے ونجھلی
پر وقت نے کن وچ
مندر ناہیں
جوگ ہدار منگیساں
تے کیل دیواں سب نسلاں کوں!

سُوت

اکلاپے کوں کت کے
سوت بنایا سدھراں دا
دھاگے گنھ کے لیکھاں دے
چولا بنایا ہنجواں دا
وَت ایہہ گھڑی ہے آئی
کہ توں تے میں رل کے
اسیں بنے ہاں!

سُفنا

صاحبہ!
میں پریت دے لڑ لگی
میں رووں تُگ کے ہسی
تے جانی روح دی وات
مینڈی رات ہوئی سہاگ

صاحبہ وے
مکنی مُکا
میکوں گل نال لا!

سجن میݨڈے پیریں پُھٹے چھالے

لہو نال رسدے نیں
کور میݨڈی چتا کوں جانے
کور سنے گا وین
دل میݨڈے نے ٹوٹے کر کے
سٹ دتو ای کانواں
تیݨڈے باہج نہ دردی میݨڈا
ہن دس کِت وَل جانواں
درشن نوں روح لوچے
دھرت ہی ہنجو پوچے!

پہلی پوڑھی تے دھریا پیر

سائیاں تینڈی ہر دم خیر
لاٹ مینڈی ہے تینڈا مُکھ
جان طبیبا مینڈے دکھ
پران ترے گن گاون
تینڈا نام چتاون
بھرواسے نی مالا
مینڈے گل وچ پا
دھرت کرے شنگار
اسماناں پان دھمال!

مینڈی پیڑ ودھیری کر
دل دھرتی کوں بیڑی کر!

دھرت کولوں اج اُچی ہاں

بنا عشق نے ذات نہ ہوندی
آپ ونجائیوں بات نہ ہوندی
میں اپنے آپ چ لگی ہاں
اپنی ہی ہومُکی ہاں!

چم دے وچ سماوے آپ
بندی میں ہاں تیری صاب!

ملاپ

سپنے وچ گھنڈ چاپایا
رانجھن ماہی آیا
نی میں‌ڈا روپ سوایا
درد اولڑا پایا
سواد زہر نا پایا
سیونی رل دیو ودھائی
میں‌ڈا بھاگ جگایو ماہی!

سہاگن جیہڑی سجن بھاوے
میں‌ڈے کر ماں لیکھ لکھائے
جیہڑے من تیرے کوں بھائے
توں دھرت تے چن ملائے!

جیوندیاں جی مرمُکن والے

اپنے آپ نوں کجن والے
مول نہ لیندے ساہ وے اڑیا
دھمال ہوئی اَج سواہ وے اڑیا
سوال بنی میں آپ وے اڑیا!

؟

واء ورولے
جند ڈکو ڈولے
کور گنڈھیں کوں کھولے؟

کور مینڈڑے در آیا نی

کور مینڈڑے در آیانی
بوجھ بجارت پایانی
وَت میکوں ازمایانی
نہ کنیں مُرکی
نہ گل وچ گانی
نہ شکل پچھانی
نہ دل آکھے پرایا نی
کور مینڈڑے در آیانی؟

میں پُھل وچھائے راہواں تے
جھومر پائے دِل اندر
اَج توں وڑیوں دوارے
تے میں سہاگن ہوئی
ایہدا مُل نہ کوئی

سچ کے یار منیندا نئیں

دھون گُنھی سی سُفنیاں دی
پر بھُکھیاں دی رج نہ ہوئی
ننگے پنڈے دی کج نہ ہوئی
میں بُکاں بھر بھر روئی
تے کسے نہ پچھیا میرا حال
فیر میں ہر درگاہ اُتے پائی دھمال
کسے وی دھلیزوں اندر آون راہ نہ دتیا
عورت دی کتھے مجال
کہ اپنے سچ دا دیوا بالے
تے کرے کوئی سوال
اندر پیر دھرن دی نہ کوئی جاء
نہ اجازت
تے بنِا سدے دے
کوئی کسے گھر جا سکدا اے
سدھراں دا گھُنڈ لا سکدا اے !

تریہہ مُکی

لون نوں مٹی کر گیوں
جھیڑے سارے مر گیوں
بادیہ پانی گھٹ بنایانی
وَت دید نا جام پوایانی
من میندڑا پرچایانی
جند سہانی کر گیوں
اَنمل کہانی کر گیوں
توں حال دی بانی جانی
توں میندڑے ہان دا ہانی
میں تاں ہک پل وچ بن گیوں
میں تونڈی بردی بن گیوں
کل گوڑ ساں ہن سچی بن گیوں!

چانن

سونہہ نہ کھاویں
جیون مرن نی
گور ہکلے جاونا
جس وچ بُجھی چاننی
جس وچ میں سماونا
مڑھی تے بلسی لاٹ
ایہو پئی دسدی
مینڈے لیکھاں دی کُرلاٹ!
میں نئیں جھوک رانجھن دی جانا
رانجھا آپ مینڈے گھر آونا
مینڈی بُھکھ تے تریہہ مُکاونا!
اوہدا سیو دور ٹکانا

لج

نچ حیاتیے نچ
تے سُن اساڈی گت
نہ متھے پاویں وَٹ
ساکوں چھاواں تلے گھت
نہ وگا اساڈی رَت
ساڈے ہتھ وچ تینڈی پَت!
نہ رول پیراں وچ پگ

حیاتی

گھُمن گھیر حیاتی ساڈی
لبھدی کیہڑے شوہ نوں؟
سب سکھیاں نا سائیں جیوے
سب نے سیجاں چکھیاں
سب نے بال کھڈائے کُچھڑ
سب روئیاں دوہتھڑ
سب نے بھیس وٹائے
رل مل ککلیاں پائیاں
سب ویہڑے وچ نچدیاں ٹپیاں
سب ڈِٹھن ہن سچیاں
سب کن کوئی اپنا
میں کن کوئی ناہیں؟

گھُمن گھیر حیاتی سب دی
میں بردی ہاں اپنے رب دی!

چھل

نی راویے
چھلاں نی ساویے
مینڈی بیڑی بنے لا
شوہ ملے پتن نے راہ
مینڈی سُدھ بُدھ لیندا ناہیں
مینڈے ویہڑے وڑدا ناہیں
کُج کردی پر سردا ناہیں
عملاں باجھ نہ سائیں جھلنا
داج عشق نا تلی تے دھرنا
اوس ڈاھڈے نے تاں ہی منّنا!

مُکدی مُکا

مینوں پردھان ملے
توں سوہاوا
میں ہاں کوجھی
کیکن وَت نبھے
تینڈے کن میں
جُثا پٹیا
ہن ھڈاں ول تک وے سائیں
لکھیا تیرے نائیں
چھڈ دے جھیڑا
کر نبیڑا
جند کوں جان تے ملے
ناں نوں ہاں تے ملے!

میں سُنیا اے

ورھے نواں چولا پا کے
بھنگڑا پاوندے نیں
تے سمے نی سُرت گنواندے نیں
نہ میں گھنگھرو بنّا سکھے
نہ میکوں نچن نی جاچ
نہ ورھیاں ناں پکّیا تھال
نہ میں رَج کے پائی دھمال
وت بی ہر ورھے
میں چیتے نال
ربّ نے اُچے بنیرے تے
مٹّی نے پکھیرو بنا کے دھرنی رہی
سدھراں نی پوڑھی وی چڑھدی رہی
کوٹھے اُتے ٹُکّر نی تھاں
اپنا ماس وی پاندی رہی
پر چُگن کوئی آیا نہیں!

حیاتیے نی

توں مینڈے آکھے کیویں لگسیں؟
توں مینڈی روح آں کیویں پڑھسیں
حرف کتابوں چکّن والے
سب نی ہکو ہی ہے جیبھ
محرما وے
گھل مینڈے کن سنیہوڑے
کاں وی نہ بولے مینڈے بنیرے
کوئی بھیس وٹا کے آونجے ہا
مینڈے کن بی گیت سُنا ونجے ہا
تے ہک گل وی منیں
مینڈی سنتان آں اکلاپے نا داج نہ دیویں
مینڈے کن کوئی مرزا کتھے وسے ہا
مینڈے کن مہینوال پتن تے اکھیں رکھے ہا
مینڈے کن بی کوئی جھولی پسارے ہا
مینڈے کن بی روح نی ملم کوئی گھلیں ہا!

پینگھ

نی میں رنگلا پیڑھا ڈاہیا
نی میں پریت نا ہوکا لایا
تاں عشق نا رسہ پایا
جند وی جھوٹی پینگھ وی جھوٹی

پیر منایا
گلما پڑوایا
پر کیس کارن؟

مِہنا

کل گُلکھنی جند دا مِہنا
تلی تے مہندی وانگ سجایا
پر کیس کارن؟

آ تن وچ اوہی

آ تن وچ اوہی
باطن وچ اوہی
جُثے نے وچ روح نوں گُنھے
پیڑا کر تندور چ تُنے
سیک دیوے حیاتی نوں
جند جاتی نوں
ٹکر کھاون والا آپ
راس رچاون والا آپ
آپ مہیں تے آپ ہے چاک
ماس تے آس نال جڑیاں ہڈیاں
سانبھ سجن کن دھریاں
کیس دے ہتھ سنیہڑا گھلاں

جس کارن میں اگ وچ بلاں
اوہ چاہوے تے کاسہ بن کے
منگتی وانگ کھلوواں
جیہڑا ہُو کاں سندا ناہیں
سندا ہے تے کوندا ناہیں !

پتن

کوئی طبیب سداوَ نی
میںڈا رانجھن میکوں ملاوَ نی
جس باجھوں میں رُلی ہاں
جس کن میں اوّلی ہاں
بوہا مل کے کھلی ہاں
کوئی اوہدا درس کراوَ نی
میںڈا ور ڈھونڈ لیاوَ نی
میںڈی ڈولی وَت چکاوَ نی
میںڈی چیکاں نال کڈھاوَ نی
میکوں موت کنڈھے نہ لاوَ نی
پہلاں سوھنا میکوں تکاوَ نی!

بول رانجھن

بول رانجھن میں کیں نوں دساں
ہک ہنیری کوٹھڑی وچ یاداں نا دُھوں
پنچھیا وانگوں رُوں
بول وے رانجن کیں نوں دساں
رات مینڈی ماہی وَل جیوندی
دن وچ کماں کاراں
ٹھگے کمان ٹری سی ماں
روح تتڑی انجان
زخم حیاتی ملم ڈھونڈیندی
کیویں ایکوں کجاں!

جے توں رانجھن بننا

کن ونھالے
مُندراں پالے
بھیس وٹالے

جے توں رانجھن بننا
پاٹے لیڑے پا کے
ہوش ونجا کے
ربّ نوں ازمالے
جے توں رانجھن بننا

بھورا بھورا سُفنے

بھورا بھورا سُفنے
کٹھیاں کرکر
دِل نی کٹوری وچ پائے
ورھیاں نے ہنجو
خورے کیہڑے مُل تے وِکچن آئے
ہٹیاں تے جندرے
بُلہاں تے تروپے
کیہڑے ہتھیں لائے
ویلے نے اخبار چ سُرخی ناہیں
سارے ورقے
لہو وچ بھجے
ساہواں دا اک تارہ بولے
ایک ہی بانی تُو نبا وجدا پریت والا
میں ناہیں سبھ توں!

کیویں

میں ست بہاراں لُٹیاں
وے مینڈیاں سِدھیاں ہوون پُٹھیاں
میتھوں میریاں شیواں کھسیاں
تے ہتھ مہاراں ناہیں
ڈاچیاں تے کہاراں ناہیں
فیر کیویں میں سیج تے چڑھساں؟

نی میں ترَیمتی رب دی ہاں
میں کن وَر نہ لبھیں؟

نی میں آپے لائیاں

آ تیکوں چیڑا کریواں
وٹانواں اپنے چولے
خورے رتے ساوے کالے مَیلے
تیکوں پانواں تے دھوتی ونجاں!

میں چھلنی وچ چھنے سی ورھے
پر ہتھ پلے کجھ آیا نئیں

تینڈے انگ رچی

وے میں تینڈے انگ چ رچی
تینڈی اگ وچ مچی
میکوں بالن دے رگاں نی سواہ
تاں جے پریت مینڈی نا بلے دیوا
یُگ بیتے
ایس جگ نے سچ نہ تکیا
مینڈا مان رکھیں وے سچیا!

کچرک نینوں تکدا ناہیں
کدی تاں سُن سی آہیں

کدی تاں کھڑسن پھُل مکھانے

کدی تاں کھڑسن پُھل مکھانے
کدی تاں مِلسن لوک سیانے
کدی کھِڈاسیں توں ایانے
کدی تاں گھِیسیں لاگ

سانجھ

توں تے میں وچ فرق نہ کوئی
بِن ہنجواں دے جندڑی روئی!

مینڈے چاراں پاسے بھور

جند نچے بن کے مور
میں لبھنی آں کجھ ہور
جیہڑا روحاں ناچِت چور!

گوڑی سیج ہے سدھراں دی
ہرنی کھیڈ مقدراں دی!

پریم کنی نا تلک میں لاواں

پریم کنی نا تلک میں لاواں
اپنے مُکھ کوں سُندر پاواں
ورھے نے پھُل نی مالا گانی
عمر ہنڈاواں جوگی نال
پریت مینڈی روگی نال!

شگن مناون سکھیاں

سرتوں پیر دے نونہواں تیک
رَتیاں تلیاں رُنیاں
میں آپ تینڈے نال منگیاں!

جوگ بیراگن

میں جگرا تے پٹ کے موئی
میری اکھ سُہاگن ہوئی
مینوں جمن والی روئی
میں جوگ بیراگن کوئی
میں تن جھجری سی دھوئی
مینوں قلعی کرے نہ کوئی
سیو ! ھیر پرانی ہوئی
ریت چوں نکلیا بھوچن
شالا جند ڈنگے نہ کوئی

اُڈیک

پھاہیاں گل وچ پائیاں
تے میکوں لوک سدن شدائی
من اندر کیں مشک رچائی
میں روح نیں وچ صفائی
تے جُثے تے معنے نے چکڑ لکھائی
کور پوتر اکھ
جیہڑی ویکھے میکوں رج!

چوگ حیاتی نیں دانے نی
مت پکا سیانے نی

رانجھن ویہڑے وڑیا نی

رانجھن ویہڑے وڑیا نی
مینڈا اجھگا سڑیا نی
ایہہ کیہ کار اُس کریا نی؟

مینڈا مُل اَمُل وے رانجھن
نہ مٹّی پھرول توں رانجھن

میں ہی تونب وجاوندی رئی
اپنی اگ ودھاوندی رئی

جوگی دے مگرے نہ لگی
میرا بھاویں کھاوندی رئی

اوکھی راہ عشق نی سیّو
اوکھی ایس نی بھاہ
چِت نوں راضی کردیاں کردیاں
سر نوں لین کوا
رانگلی ساڈی گودڑی
لعل نوں لوے لُکا

دھرتی دھرتی پُجدی
لہوں ناتپکا لا
خیریں مہریں راہ اُلیکن
نسلاں دین مُکا!

نی میں ہاسہ روندی
تے ہنجو چھنکدے
مینڈی کُوک چ
شوکر پیارنی
رانجھن کوں پکارنی!

امبڑ یے

آجا کھیڈ یے حال
لِکھیے نویں سمے نی چال
انساناں وچ جنور نے دسنے
ایہناں کوں سنبھال
میں کن زمینی ہویوں
مکھ ویکھاں ہونواں نہال
توں کیتا عجب کمال
میکوں کیتا مست نڈھال
جد چنگھی پیڑ عشق نی
میکوں آئی سرت جمال
میں مچ وچ ماری چھال!

کافی

اک دھاگہ نہ ٹُٹے
میںڈے لیکھاں والا
تینڈے پیار نے جوت جگائی
کیا چانن پائی

اک دھاگہ نہ ٹُٹے
میںڈے سائیں والا
جس دنیا نویں تکائی
میں سُرت گنوائی

اک دھاگہ نہ ٹُٹے
میںڈے مُرشد والا
جس مَن وچ بوٹی لائی
کیا مُشک رچائی

اک دھاگہ نہ ٹُٹے
مینڈے باطن والا
جس تونڈی دید کرائی
کیا مورت پائی!

نی سڑ گیا میرا سالو
میں کنج ویاہواں گی؟

ٹٹ گئے میرے گھنگرو
میں کیہ چھنکاواں گی!

کتھے گنوائی مُندری
کیہ انگل پاواں گی
کتھے گوایا ٹکّا
کیہ متھے لاواں گی؟

کتھے کھسیا جھومر
ہن کیہ سجاواں گی

کہنے لِتے میرے جھُمکے
کیہ کنی پاواں گی؟
میں بھاگ بھری ہاں رب وے
توں مینڈے مچ وچ مچ وے
میں ہی آں پورا سچ وے

تینوں دھاگہ دھاگہ اُنیا
تینڈا ہر غم میں ہے سُنیا
تینڈا پیار میں رُوح چ پُنیا

توں تُپکا تُپکا جنیا
تے وَت توں رب ہیں بنیا
تیکوں اول آخر منیا
میں بھاگ بھری ہاں رب وے!

گورتمرنی بھری

گورتمرنی بھری
تینڈے خیال نی چانی
میکوں کرسی ھری!

فقرنا چولا پایا
نی میں یار منایا!
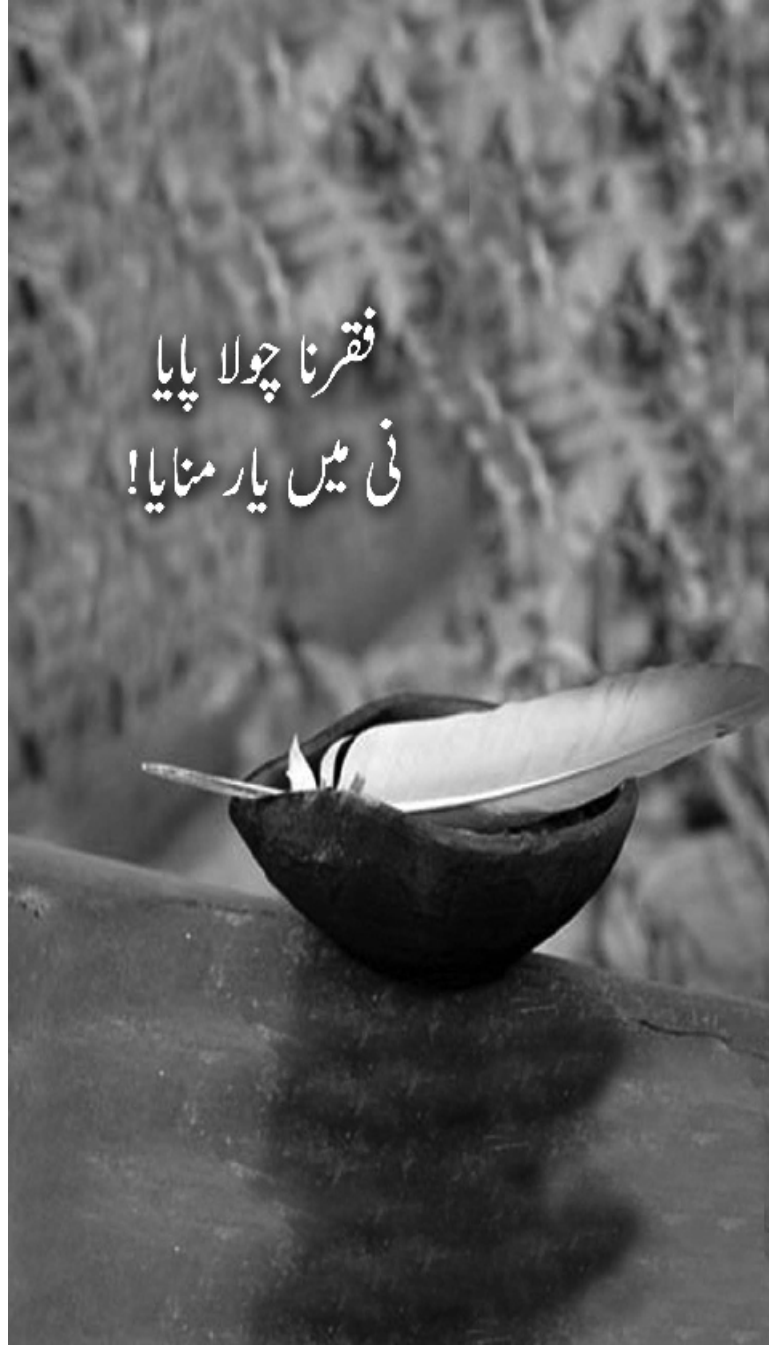
نیندر مہربان نہ ہوئی تے سوال دھمال پاندے رہے
شاہ لطیف سرھانے کھلوتے مُسکاندے رہے
شیخ ایاز نیں گوھڑی اکھ نال تکیا
سچل سائیں توں پُچھیا تے اوہ چُپ رہے
سارے بھید جاندے سن
پر دسدا کوئی نہ سی
ہڈ بیتی لئی کس ول ویکھاں
ہن اوہ کون
جنھیں میرے لئی دعا منگی تے پورن ہوئی
بھلا روح دی گلی وچ سجدہ کون کرے
کیویں جان حوالے کر دے ؟

Confession

شاہ حسینا میں ہاں تینڈے قلم نی چور
مینڈے ورگی نہ تھیسی ہور!

آ سکھیئے ہک کافی لکھیے

آ سکھیئے ہک کافی لکھیے
شاہ حسین نیں ناں
جمن والی ماں نیں ناں
جس نیں رُکھ نی اوہ سی چھاں
جس نیں پیو دی اُچی تھاں

شاہا میں کتنا نہ جاناں
نہ ترنجنے بیٹھی میں
نہ کوئی داج مینڈے ہتھ پلے
کیکر جانواں تیڈے وتّے
سائیں نکھٹ نوں کیویں جھلے
میں تیکوں ہی سد پائی
تیکوں واج نہ آئی؟

نہ میں سوت اٹیریا
نہ میں تند بنائی
نہ سکھیاں کھیڈیا حال
نہ ملیا کوئی کمال
جد دل نی دھونی لائی

تینڈی مشک ستائی
میں تونڈے وَل نسنی آئی!

کیوں بنیوں درویش نی مائے
کیوں اُنیا ایہہ کھیس نی مائے!

وے میں پیر مناون چلاں

کس نے دوار
دیوا بالاں کیں درگاہے؟
دھاگہ بنّھاں کیہڑی ٹاہنی
تویت گھلاں کس پانی نوں
ذات صفات نے جھیڑے کور مُکاوے
اکلاپے نا بھوچھن کور سکھاوے
کور کرے چِت کوں راضی
کور دیوے جیون نی گواہی
سارے ٹونے ساتھوں رُسے
سارے راگ چپ نی ہک مُسکان
سارے سازاں نے سرنیویں پا کے رُوون
ساتھوں سارے اپنے کھوون
کور پُرے نی واء بنے

کور بنے مگھر نا نگھ
کور بنے چیتر نی رت
ساڈے انگاں وچ ہے دکھ
تے انت سمے نی کُوک!

تینڈے دوار

چراغ نا میلہ
پیراں نیاں تلیاں
تیل چڑھے
ہک پوڑھی تے پیڑاں دھر دی
ہک تے دل سڑے
توں ہی پریت مینڈی نا لیکھ بھریں
سُفنے نوں سچ کریں
اگاں نا مچ بلے
تے مینڈا چراغ جلے!

شاہ حُسینا

وے توں ذات جولاہا
لیکھ لکھیں سنگ تانی
وَت رگاں کوں کھچ کے اُنیں
تے چیڑے مینڈے رنگ سجے
بھوچھن مینڈے سنگ رچے
میرے لوں لوں نوں توں کجیں!

باہو

تیری ہُوک مینڈے وچ کُوکدی
میں حیاتی کیویں بھوگدی
میں جمی جائی جوگ دی
میکوں سریوں پُھل بنادے
مینڈی اُجڑی جھوک وسا دے!

اَج عرش تے میلا رانجھنا
تینڈی ہیر ہوئی ودیاع

ہونی

سانوں جاگ لگی
شاہ حسین والی
تے گڑھتی پائی بُلھے نیں
ہجر وصال دے چولے پائے
اساں عشق کما کے ہنجو پیتے
لاساں پئیاں جُثے تے
کون رُنّے ایس دُکھے تے؟

دھرتی نوں اسمان کیتا
ایویں اپنا جہان کیتا

کُوک فریدا

کدی تاں ساڈی سار لے
کدی تاں ساکوں وی تینڈا دوار ملے
کدی تاں کُنڈی کھول
کدی تاں توں وی بول
تینڈیاں اکھیاں
ساکوں ٹھنڈیاں کرن گیاں
تتیاں ہواواں نہ سڑن گیاں
روہی دی ریت کدی تاں اساڈے پیر وی چُمسی
کدی تاں اساڈے ورگے تینڈا مُکھ تکن گے
کدی تاں جتھّے نی فصل اُگے گی
ہجر گھڑی رُکے گی
تے ملاپ ناپل آوے گا
ساڈا سوہنا کل آوے گا

میںڈے پُرکھاں بنجر دھرتیاں تکیاں
تے میں کن رکھیاں
میں ریت نبھاوندی تھک پئی آں
تد تونڈے وَل تکنی ہاں
ویکھ میںڈی اکھیاں وچ ریت رڑک رہی اے
توں ہی ایس ناں مُل ہے پاونا
تے میکوں سدا سہاگن بناونا!

یار فریدا

تیرے عشق دی کنی پھڑ کے
میں تیرے دوار تے کھلی آں
خورے سُتی ہاں کہ جگدی ہاں
میری جھولی پُھل پتا شے پا دے
میریاں کُوکاں سُن وے اڑیا
میریاں ہُوکاں کنیں پا
میرے بھاگ جگا
میرا جی بھرما
تے سُفنے سچ بنا
روہی میرے پیراں ہیٹھوں نسدی جاوے
ایس وچ مینوں وی دفنا
تھلاں وچ حیاتی پُندی

میں ازلاں توں نئیں ھاں تھکی
یار فریدا صاحبا !
میرا پندھ مُکا
مینوں گل نال لا !

درگاہواں تے جلسّ پاؤ

درگاہواں تے جلسّ پاؤ
سیّو! رُٹھڑا یار مناؤ

وپار نئیں ہے عشق یار دا
جیہڑا ڈُبیاں نوں ہے تاردا
برفاں چھوہ کے ساڑدا
جیون نوں نِہاردا!

بُلھے شاہ

کیوں مار دتو ای
گھنگھرو بن کے ناچ دتو ای
عمراں دا ایہہ کاج دتو ای
جیون دی اِک آس دتو ای
گُھنڈ کیوں مینڈا لاہ سٹو ای
کاگاں نوں کیوں ماس دتو ای
پِنڈے نوں کیوں لاس دتو ای
ازلاں دی توں پیاس دتو ای

بُلھے شاہ میں درد فراق نہ سہندی
جے تیرے من وچ رہندی

وے بُلھیا

مینڈے سیک کوں
توں وی سہہ نہ سکیا
دوجیاں نال جھیڑا کیہ؟
اوہ تاں مینڈے جانو نئیں
کوئی سجن وی ہانی نئیں
پر تیکوں ہے پتہ
میں قول قرار سی کیتا
پیریں گھنگھرو پا کے
تونڈے دوارتے جا کے
میں رج نچاں گی
ہڈ ہڈ نال تھکاں گی
پر توں میکوں

گُھنڈ اوہلے رکھنا چاہنا ایں
وت کاہنوں ایہہ آکھنا ایں
تینڈے عشق نچایا
کر تھیا تھیا تھیا!

بُلھے شاہ

بُلھے شاہ
میں درد فراق نہ سہندی
جے تونڈے من وچ رہندی!

بُلھے شاہ جی

میں سوچاں
توں طبیب سُنیدا
مینڈی بیڑی ڈُبی شوہ دریا
جا عنایت کوں ترلا پا
رانجھنا میکوں رستے پا!

شاہ عنایت جی

میں چُنی وچ بھرے سی پھُل
تے لنگر نے چول سی کھائے
تے سوچیا
کیہ توں میکوں ملیا سیں
میںڈے وَل وی تکیا سی
وَت درد وراگ پھرولیا کیوں نئیں؟
میں نال گوشہ کریا کیوں نئیں؟

شاہ ہوراں دی بھینٹ

میندڑے شاہ لطیف بھٹائی
تیری خاطر اک پنجابن
ننگے پیریں
میلاں دا اوکھا لمّا پینڈا کٹ کے آئی
سچی میں تاں ھڑ وچ رُڑھدی آئی

میندڑے شاہ لطیف بھٹائی
توں ریت دی چدر انگ تے پائی
پریتم دی پریت سوائی
نیناں وچ جو وسّی
اوسے روح دی بات نہ پائی
وے توں کیہڑی جوت جگائی

میںڈے شاہ لطیف بھٹائی
بھِٹ تے ڈیرے لائے
سبھ کُجھ بُھل کے جوگی بنیوں
تے سوچاں دی بھخدی اگ چوں نکلے
شعلے ورگے حرفاں نال
کافی، وائی دی سوہنی صورت
شعراں دے وچ ڈھل کے آئی
تیری کافی گاوندے اسی تھکدے ناہیں
تیری وائی کیہندے اسی سنگدے ناہیں
فیر توں حُسن مجازی چھڈ کے
حُسن حقیقی لبھیا
تیرے وچوں نظری آون
سارے صوفی شاعر
توں ای بُلھا
توں ای وارث
توں ای شاہ عنایت

توں ای محمّد بخش سدائیوں
توں ای کُوک فرید سوہنے دی
مینڈے شاہ لطیف بھٹائی
آؤ سارے تند وجایئے
رل مل کے فر بھنگڑا ، جھومر، سمّی پایئے
ایہ پیار دی تند اکہری
جیہڑی شالا ٹُٹے ناہیں
مینڈے شاہ لطیف بھٹائی

روم روم وچ تیرے دِتے سُر پئے نچن
سبھے پاسے مچ پئے مچن
سبھے شعراں وچ رل بولے
تیری سوچ نے ساز بنایا
دمبورا جیہدا ناں سدائیا
آؤ رل کے سارے
بھٹ شاہ اُتے کُنڈلی مارو
فیر بلاؤ اپنے سوہنے یار نوں
سچے اپنے پیار نوں
مینڈے شاہ لطیف بھٹائی

تیری خاطر اک پنجابن
ننگے پیریں
میلاں دا اوکھا لمّا پینڈا کٹ کے آئی
سچی میں تاں ھڑ وچ رُڑھدی آئی

بابیاں لئی

تُسیں سیانے او
تے کھوج دی بات وی جاندے او
رُوح کوں چولا نواں پواوَ
وَت کوئی چمتکار تکاوَ!

میں عائشہ اسلم نوں اپنیں ہتھیں قتل کیتا تے میں کھڑ کھڑ پئی ہسنی آں
تے ہسدیاں خورے اکھیاں کیویں بجھ جاندیاں نیں
اپنے آپ توں نکھڑنا سوکھا نئیں
میں اپنے کِنے ای روپ وٹائے
پر جوگن روپ سنہرا
تہاڈی نئیں صرف اپنے صاحبہ لئی
میں تیری ہو گئی!
مینوں ہور نہ جانے کوئی!

سجناں تے دشمناں بنا میں ایس راہ تے پیر نہ دھر سکدی سی
مینوں میں وَل موڑیا
ورھیاں مگروں عائشہ اسلم نوں حیاتی دتی
سب روحاں لئی مِٹھی نگاہ پریت آلی
اَج میں سب دے معنے لاہ دِتے____ دھو چھڈے سارے درد____
ورھیاں نے جھولی بھری تے میں شُکر دی تسبیح پڑھی

ابو جی۔ امی جان۔ ظہیر بھائی جی۔ بھابی جان۔ سارہ۔ شاہ شمس۔ منیر بھائی صاحب۔ تاج بھابی۔ منصور۔ علی۔ عباس۔ اکرم بھائی جان۔ باجی ناہید۔ ھنا، عثمان، یحییٰ میّا، مُزنہ، عِزہ وغیرہ سب لئی پیار تے شکریہ____ میں تہاڈی سوچ توں ودھ تہانوں چاہندی ہاں۔تسیں سب میرا مان ہو____

جند جان ہو۔ جیو تے حیاتی دا سکھ لوو____

صلہ، حنا،عکس نشانی لئی دعاواں!

نقش لئی آساں بھریاں دعاواں

عائشہ اسلم دی پنجابی کتاباں

1-	لکھ تے کانے	(نظماں)
2-	کُوک	(کہانیاں)
3-	لمی اُڈاری	(کہانیاں)
4-	کھاری	(کہانیاں)
5-	لکھ سوال تے کلی مَیں	(نثر)

عائشہ اسلم دی اُردو کتاباں

1-	نیند کی سلوٹ	(نظمیں)
2-	سلاخوں سے اِدھر	(کہانیاں)
3-	جوالا مُکھی	(کہانیاں)
4-	لمحہ	(اقوال)
5-	رقصِ مجذوب	(ناول)

عائشہ اسلم دی انگریزی کتاباں

1-	It's Cold Inside	(Poetry)
2-	Ux The Shadow Remains	(Compilation)